

Provisionalment: Plaça Jordi de Sant Jordi -
GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

TODO PASA EN TEL AVIV

Tel Aviv on fire

Israel-Luxemburg, 2018

Direcció i guió: Sameh Zoabi

Intèrprets: Kais Nashif, Lubna Azabal,

Yaniv Biton, Maisa Abd Elhadi

Durada: 98 min.

Gènere: comèdia dramàtica

Idiomes: àrab i hebreu

Data d'estrena: 03/07/20

L'etern conflicte sota el prisma d'una telenovel·la

El conflicte entre Palestina i Israel ha estat un tema recurrent en el panorama cinematogràfic contemporani. Donada la seva complexitat i l'eternització d'una situació enquistada que difícilment tindrà una resolució definitiva a curt/mig termini, aquest ha estat un terreny abonat perquè els cineastes de la zona l'abordessin des de perspectives diverses i des dels dos bàndols del conflicte. Entre les més recents que han arribat a les nostres pantalles podem recordar l'excel·lent *El insulto*, de Ziad Doueiri, nominada a l'Oscar, i que a partir d'un petit incident quotidià reflectia amb contundència la tensió que es viu a la zona; o *Los limoneros*, d'Eran Riklis, sobre la difícil convivència de les dues comunitats en les zones frontereres; i sobretot el díptic que formen *Intervención divina* i *It must be heaven*, del gran Elia Suleiman, una mirada personalíssima sobre el conflicte des d'un punt de vista sumament intel·ligent. De fet, *It must be heaven*, que va guanyar una menció del jurat i el Premi de la Crítica a l'última edició del Festival de Cannes, està previst que arribi també als nostres cinemes al llarg d'aquest 2020.

Aquestes pel·lícules, i moltes d'altres que s'han rodat sobre el conflicte, l'aborden des de diferents perspectives, amb una forta càrrega dramàtica en alguns casos, o fins i tot tràgica, amb un major distanciament en altres -quan el conflicte és més el context que no pas la temàtica de fons del film- i fins i tot amb tocs d'humor, com en les peces magistrals de Suleiman que assoleixen un nivell d'abstracció i depuració sublimes en el component humorístic, sense deixar de denunciar la gravetat mateixa del conflicte. Una de les grans troballes del director israelià Sameh Zoabi, director de *Todo pasa en Tel Aviv* és transitar amb habilitat per un terreny que no és ni directament dràmatic ni descaradament còmic. Justament aquest equilibri a l'hora de mostrar el conflicte, amb la inserció de punts de vista molt diversos en funció dels personatges i les circumstàncies que els envolten, és un dels grans encerts del film que mai renuncia a generar una reflexió sobre el substrat temàtic de fons, però generant a la vegada una complicitat i un esperit positiu en la connexió amb els espectadors.

Salam Abbass, el personatge que interpreta amb notable habilitat Kais Nashif, i pel que va ser premiat com a millor actor de la secció "Orizonti" al Festival de Venècia, és

l'autèntic motor i fil conductor del film. Salam és un pocapena, un mediocre que malviu amb petites feines sense una perspectiva de futur clara i movent-se en els marges del petit contraband entre Israel i els territoris palestins. El seu oncle és el propietari de l'empresa que produeix la telenovel·la més famosa de la televisió de la zona, i Salam veurà l'oportunitat d'infiltrar-se com a guionista del culebrot per progressar professionalment, sobretot quan s'assabenta que el comandament del punt fronterer pel que travessa cada dia per anar a treballar és un gran seguidor de la telenovel·la. Sameh Zoabi juga permanentment amb la doble ficció que marca el ritme de la pel·lícula: la del culebrot que s'està rodant -que en el fons presenta una visió entre edulcorada, kitsch però a la vegada tràgica i radical del conflicte- i la quotidiana dels personatges que es mouen permanentment, directa o indirectament, en els mateixos marges del conflicte.

Un altre element que fa molt singular *Todo pasa en Tel Aviv* són les seves singulars circumstàncies de producció. És una coproducció entre Luxemburg, Bèlgica, França i Israel, que es va rodar un 70% a Luxemburg -tot i que veient el film hauria estat pràcticament impossible deduir-ho- i un 30% als escenaris reals on passa l'acció, justament per esquivar les dificultats logístiques d'haver de fer íntegrament la producció en un lloc on es viu una notable tensió. Zoabi planteja un discurs que aposta per la conciliació, per la connexió entre les persones -per més que les seves diferències ideològiques siguin aparentment irreconciliables-, treu molt partit del joc amb l'estètica exagerada i melodramàtica del culebrot i genera una empatia amb l'espectador irreprimitable. I sobretot, ofereix una perspectiva original, sense blancs o negres ni discursos de tot o res, assolint el que sembla molt senzill però no ho és: entretenir, treure't un somriure, però també fer-te reflexionar.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona